

δσον άφορῶ την ὑπό της γαλλικῆς άποστολῆς του στρατηγού Έϋντου διευθυνομένην εργασίαν άναδιοργανώσεως και εκπαιδεύσεως. Έπί κεφαλῆς τῆς Μεραρχίας ταύτης ὁ Κ., προαχθεὶς εἰς ὑποστράτηγον, μετέχει λαμπρῶς τῶν ἐπιχειρήσεων τοῦ 1912 ἐν Μακεδονίᾳ και πρὸ τῶν Ἰωαννίνων. Κατὰ τὸν πρὸς τοὺς Βουλγάρους πόλεμον τοῦ 1913, ἡ μεραρχία του, ἐκκαθαρίζουσα τὴν Θεσσαλονίκην, μετέχει εἰτα τῆς μάχης τοῦ Κιλκίς διακρινομένη. Προαχθεὶς εἰς ἀντιστράτηγον, τοποθετεῖται ὡς διοικητῆς τοῦ Α΄ Σώματος Στρατοῦ (Ἀθηνῶν), χρηματίσας και ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν. Ἀπεστρατεύθη τὴν 29ην Ἰουνίου 1918. Δεινῶς δοκιμασθεὶς ὑπὸ τῆς τύχης, ἔχασε, πρὸ τοῦ Μιζιανίου, ἔφεδρον ἀνθυπολογαγὸν τὸν ἕνα τῶν υἱῶν του, ὑποστὰς τὸ τραῦμα μὲ εὐφυῆς στρατιωτικὴν, σχὼν ἀκόμη τὴν ἀνυγίαν νὰ χάσῃ βραδύτερον και τὸν ἕτερον. Πανταχοῦ, ὅπου ὑπῆρέτησεν ὡς ἀξιωματικὸς κατώτερος, ὡς διοικητῆς τοῦ σχολείου τῶν Εὐελπίδων, ὡς ἀνώτερος ἡγήτωρ, κατέλιπεν ὄνομα μνημονοῦμενον ὡς ὄνομα ὑποδειγματικῶς ἀφωσιωμένου εἰς τὸ καθῆκον και λευκοῦ στρατιώτου.

Ὁ ἀντιστράτηγος Κ. Καλλάρης

Καλλάρης Στυρίδων. Ἐφ. ἀνθυπ. πεζικοῦ. Ἐφρονεύθη ἡρωικῶς μαχόμενος κατὰ τὴν μάχην τῆς Μανωλιάσας τὴν 7 Δεκεμβρίου 1912.

Καλλάρης Ἄγγελος, ὑπολ. πυροβ. Ἐγεννήθη ἐν Κερκύρα τοῦ 1897. Μετέσχε τῆς ἐκστρατείας 17—22. Ἐξηφανίσθη ἐν Μ. Ἀσίᾳ κατ' Αὐγουστον τοῦ 1922.

Κάλλας. Υἱὸς τοῦ Ἀρπάλου, στρατηγοῦ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου και ἡγεμόνος τῆς Βαβυλωνος, τοῦ ἀρπάσαντος, ὡς γνωστόν, τοὺς ἐκεῖ θησαυροὺς και καταφυγόντος εἰς Μεγαρίδα και ἐξάδελφος τοῦ βασιλέως Ἀναγόνου. Κατὰ τὸ 336 π.Χ. διώχθησεν τὸν ὑπὸ Φιλίππου ἀποσταλέντα εἰς Ἀσίαν στρατόν, ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Παρμενίωνος και Ἀτάλλου. Τὸν στρατὸν αὐτὸν ἐχηρηματοποίησε διὰ τὴν προστασίαν τῶν παρὰ τοῖς Ἀσianoῖς ἑλλησι συμφερόντων του. Συντρεβεὶς εἰς μάχην παρὰ τὴν Ἰρωάδα τὸ 335 π.Χ. ὑπὸ τοῦ Μέμνονος τοῦ Ροδίου, κατέφυγεν εἰς Ροίτειον (τὴν σημερινὴν Ἀρετσου). Τὸ ἐπόμενον ἔτος (334 π.Χ.), κατὰ τὴν ἐν Γρανικῷ μάχην, ἦτο ἀρχηγὸς τῶν Θεσσαλῶν ἱππέων ὑπὸ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου. Τότε διωρισθὴν και σατραπῆς τῆς ἐφ' Ἑλλησπόντιον Φρυγίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἀργότερον προστετέθη και ἡ Παφλαγονία. Ἐν εἰσακριβῶς γνωστὸν πότε ἀπέθανεν ὁ Κ. Εἰκάζεται ἀπλῶς ὅτι ὁ θάνατός του ἐπῆλθε πρὸ τῆς φῆμης τοῦ πατρὸς του εἰς Μεγαρίδα, δηλαδὴ περὶ τὸ 325 π.Χ. Ἐπὶ τὸ αὐτὸ ὄνομα φέρεται και στρατηγὸς τοῦ Κασσάνδρου, ὁ ὁποῖος ἀπεστάλη παρ' αὐτοῦ ἐναντίον τοῦ Πολυπερχόντος, κατέχοντος τὰ στενά τῆς Περαρβίας. Ὁ Κ., πολιορκήσας αὐτὸν στενωπὸς εἰς τὴν πόλιν Ἀζώριον τῆς Θεσσαλίας και κατορθώσας νὰ διαφθεῖρη διὰ χρηματίων τὸ πλεῖστον τοῦ στρατοῦ του, ὥστε ν' αὐτομολήσῃ, ἠνάγκασε τὸν Πολυπερχόντα νὰ καταφύγῃ μετ' ἐλαχίστης δυνάμεως εἰς Αἰτωλίαν. Θ.Δ.

Καλλέργαι. Μεγάλῃ οἰκογένειᾳ τῆς Κρήτης, καταγομένη ἐκ τῶν ἐγκατασταθέντων ἐκεῖ ἐκ Κοινῆ πόλεως Φωκῶδων, περὶ τὰ τέλη τοῦ 12ου αἰῶνος. Ἡ δρᾶσίς των ὑπῆρξε πολυσχιδῆς και πολύτροπος. Ἐπιφανέστερα μέλη τῆς ἀξιολόγου αὐτῆς οἰκογενείας ὑπῆρξαν οἱ ἐξῆς: 1) Ἀλέξιος, ἀναφανόμενος κατὰ τὴν μεγάλην ἐπανάστασιν ἣν ἡγεῖραν ἐν Κρήτῃ οἱ ἀδελφοὶ Χορτάτζαι (1268—1273) κατὰ τῶν κατεχόντων τὴν νῆσον Ἐνετῶν. Ὁ Ἀ., ἐμπνέων τότε, χάρις εἰς τὴν κολλοσιαίαν περιουσίαν του και τὰ ἐξαίρετικά προτερήματά του, ἀπεριόριστοσεβασμὸν και τρόπον εἰς Κρήτας και Ἐνετοὺς, παρ' ὧν ἐκαλεῖτο «Μέγας Ἀρχων», ἀντετάχθη, δι' ὅλης του τῆς δυνάμεως, κατὰ τῆς ἐπαναστάσεως, χαρᾶκιρησθεὶς ὡς προδότης και «κατηραμένος» ἀπὸ τοὺς συμπατριώτας του. Εἰς τοῦτο δὲν τὸν ὤθησε μόνον ἡ ἀντιζηλία του κατὰ τῶν Χορτάτζηδων, ἀλλὰ και ἡ ψυχράμιος σκέψης περὶ τοῦ ματαίου και ἐπιζημίου τῆς ἐπαναστάσεως, εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν ἡ Βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία εἶχε διαλυθῆ ἀπὸ τοὺς Φράγκους, καθὼς και ἄλλοι σοβαροὶ λόγοι. Βραδύτερον ὅμως, περιελθὼν εἰς ἐριδας πρὸς τοὺς Ἐνετοὺς, ἐκήρυξεν αὐτοὺς ἐπανάστασιν ἐναντίον των και μετὰ σκληροῦς και αἱματηροῦς ἀγῶνας δέκα ἐτῶν, ἐγένετο κύριος τῆς καταστάσεως. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἡ Γένουα, ἀντίζηλος τῆς Ἐνετίας, ἐφροῦσα τὴν εὐκαιρίαν, ἀποστέλλει ἰσχυρὰν μοίραν στόλου ὑπὸ τὸν ναύαρχον Δόρια, ὁ ὁποῖος, καταλαβὼν αἰφνιδιαστικῶς τὰ Χανιά, προθυμοποιεῖται νὰ παράσχῃ τὴν συνδρομὴν του εἰς τὸν Κ. πρὸς ἀπελευθέρωσιν δῆθεν τῆς Κρήτης ἀπὸ τοὺς Ἐνετοὺς.

Διὰ τὸν δειλαθὴν μάλιστα περισσότερον, τοῦ ἐμπότεινε τὴν κληρονομικὴν ἡγεμονίαν τῆς Κρήτης. Ἄλλ' ὁ Κ., ὑποπτευθεὶς—και δικαίως—τὴν σύμπραξιν τοῦ ἀπροσκλητοῦ αὐτοῦ συμμάχου, ἀπέριψε τὰς προτάσεις του. Πλὴν ὁ κάματος ἐκ τῶν μακροχρονίων ἀγῶνων, αἱ διαβολαὶ τῶν Ἐνετῶν ἀφ' ἑνὸς και τῶν Γενουησίων ἀφ' ἑτέρου, ὡς και διάφοροι προσωπικαὶ ἔχθραι κατὰ τοῦ Ἀ., διῆρσαν τοὺς ἐπαναστάτας κατὰ τὸ 11ον ἔτος τοῦ πολέμου (1294) και οἱ Ἐνετοὶ, ἐπωφεληθέντες τῆς μοναδικῆς αὐτῆς εὐκαιρίας, ἐπῆλθον ἐναντίον των, τοὺς συνέτριψαν και τοὺς ἠνάγκασαν νὰ ἔλθουν εἰς διαπραγματεύσεις. Ὁ Ἀλέξιος ἐπέτυχῃ προνομίᾳ τινὰ ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων και ἐπανήλθε μετὰ δεκαπενταετίες ἀγῶνας και περιπετειάς, εἰς Χάνδακα, ὅπου ἔζησεν ὡς πραγματικὸς ἡγεμὼν, ἀλλὰ συγχρόνως ἐπέστη, ὅτι τὸ σμῆρον του τόπου ἐπέβαλλε πραγματικὴν και εἰλικρινὴ συνεργασίαν μὲ τοὺς Ἐνετοὺς, εἰς τοὺς ὁποίους ἔμεινε πιστὸς μέχρι τελευταίας του πνοῆς. 2) Γεώργιος, υἱὸς τοῦ προηγουμένου, πιστὸς εἰς τοὺς Ἐνετοὺς, ἐπῆλθε κατὰ τοῦ στασιάζαντος

ἐναντίον των Βάρδα Κ. και ἐντὸς ὀλίγου κατέστειλε τὸ κίνημα. 3) Ἀλέξιος (ὁ νεώτερος). Υἱὸς τοῦ προηγουμένου. Πιστὸς και αὐτὸς εἰς τοὺς Ἐνετοὺς, διέταξε τὴν ἐξορίαν τοῦ ἀνεψιῦ του Λέοντος Κ. εἰς τὴν Ἐνετίαν. Ὅταν δέ, μετὰ τινὰ καιρὸν, ὁ Σμυρῖλιος ὕψωσε τὴν σημαίαν τῆς ἐπαναστάσεως, ἐπῆλθεν ἐναντίον του, τὸν κατετρόπως και, ἀφ' οὗ τὸν συνέλαβε και τὸν ἀπεκεφάλισεν, ἐρριψεν αἰμοστάζουσαν τὴν κεφαλὴν του πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Ἐνετοῦ δουκὸς. Ἀπέθανε τὸ 1343. 4) Ἀνδρέας. Προσέφερε και αὐτὸς τὰς ὑπηρεσίας του εἰς τοὺς Ἐνετοὺς. 5) Βάρδας. Ἐπαναστατήσας κατὰ τῶν Ἐνετῶν τὸ 1333, ἐξεπὸρθησε φρουρίᾳ τινὰ και ἐπολιόρκησε τὸν Χάνδακα, ἀλλ' ἠττηθεὶς, συνελήφθη και ἀπεκεφαλίσθη. 6) Δέων. Ἐξορισθεὶς, ὡς ἀναγράφεται ἀνωτέρω, εἰς Ἐνετίαν, ἐπανήλθεν εἰς Κρήτην, πνέων ἐκδιχθὴν διὰ τὸν ἀποκεφαλισμὸν τοῦ συγγενοῦ του Βάρδα. Κινήσας τὰς ὑπονοίας ὅτι συνωμοτεῖ κατὰ τῶν Ἐνετῶν, ἐφυλακίσθη εἰς Χάνδακα, καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ ἀνωτέρω μνημονοῦμενος Σμυρῖλιος ἐκήρυξε τὴν ἐπανάστασιν (1341). Δραπετεύσας τῶν φυλακῶν, τῇ συνδρομῇ τῆς ὀφραίας θυγατρὸς τοῦ Ἐνετοῦ δουκὸς τῆς Κρήτης Φιορέντζας, ἀγαπώσης σφοδρῶς τὸν Λέοντα, ἐσυνέχισε, καταφυγὼν εἰς τὰ ὄρη, τὴν ἐπανάστασιν τοῦ καρατομηθέντος Σμυρῖλιου. Οἱ Ἐνετοὶ, ἐπελθόντες ἐναντίον του, τὸν συνέλαβον δι' ἀπάτης και τὸν ἔρριψαν εἰς τὰς φυλακὰς τοῦ Χάνδακος, ὅπου κατόπιν μυρίων βσανιστηρίων, δεθεὶς ἐντὸς σάκκου, ἐπνίγη εἰς τὴν θάλασσαν. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀπέθανε και ἡ εὐγενὴς Φιορέντζα ἐκ τῆς ὀδύνης. 7) Ἰωάννης. Ἐξάδελφος, ἡ ἀνεψιὸς τοῦ προηγουμένου. Ἐπαναστατήσας κατὰ τὸ 1363 και παρασύρας μέρος τῆς φρουρᾶς τοῦ Χάνδακος, κατόρθωσε νὰ συλλάβῃ αἰχμάλωτον τὸν δοῦκα τῆς Κρήτης Λεονάρδον Δάνδολον και νὰ γίνῃ κύριος τῆς καταστάσεως. Συμπραττόντων τῶν Ἐνετοκρητῶν και τῶν Ἑλλήνων, ἀνεκήρυξε τὴν Κρήτην ἐλευθέραν Δημοκρατίαν τοῦ Ἁγίου Τίτου, ὁ ἴδιος δὲ ἐγένετο ἀρχιστράτηγος τῶν ἐπαναστατῶν. Θελήσας ὅμως ν' ἀντιπολιτευθῆ τὴν κυβερνήσιν, συνελήφθη και ἀπεκεφαλίσθη. Μετ' ὀλίγον (1364), ἡ ἐπανάστασις κατεστάλη, ἀποσταλέντος ἐξ Ἐνετίας τοῦ στρατηγοῦ Ντὲλ Βέρμε μὲ ἰσχυρὰς δυνάμεις. 8) Ἰωάννης. συγγενὴς τοῦ προηγουμένου. Ὑψώσας τὴν σημαίαν τῆς ἐπαναστάσεως κατὰ τὸ 1365, ἐκήρυξε τὴν ἑνωσὴν τῆς Κρήτης μὲ τὸ Βυζάντιον. Ἄλλ' ἡ βυζαντινὴ αὐτοκρατορία, περισπωμένη τότε ἀπὸ ἐμφυλίουσ παραγμούς, δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ ἐνίσχυσῃ τὴν ἐπανάστασιν, τὴν ὁποίαν κατέπνιξαν οἱ Ἐνετοὶ, οἱ ὁποῖοι, συλλαβόντες αἰχμάλωτον τὸν Ἰω., καθὼς και τὸν ἀδελφόν του Ἀλέξιον, τοὺς ἀπεκεφάλισαν. Τὴν ἐπανάστασιν ἐσυνέχισε ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἰω Γεώργιος, ἀποσυρθεὶς εἰς τὸ ὄροπέδιον τῆς Ἀναπόλεως (Σφακιῶν), ὁπότεν ἀντέταξε μακρὰν ἀντίστασιν. Ἐν τέλει ὅμως, ἡττηθῆναι και οὗτος και ὠδηγήθη εἰς Χάνδακα (1367), ὅπου ἐκαρατομήθη μετὰ τῆς συζύγου του, τῶν τέκνων του και πολλῶν συγγενῶν του. 9) Μανθᾶιος. Διεκρίθη ὡς ἀρχηγὸς κρητικῶν σωμάτων εἰς τὸν πόλεμον κατὰ τῶν ἐπιδρομῶντων τῶ 1645, πρὸς κατάκτησιν τῆς Κρήτης, Τούρκων. Διακρούωντος τοῦ πολέμου ἐκείνου, ἀπεστάλη (τῶ 1653) κατὰ τῶν καταλαβόντων τὴν Κῶ Τούρκων, οὓς και ἐξεδίωξεν ἐκεῖθεν. Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν ὅμως τῶν ἐνετικῶν πλοίων, προσβληθεὶς ὑπὸ τῶν ἐπανεληθόντων πολυαριθμῶν Τούρκων, ἡττηθῆναι και ἐσφάγη μετ' ἀπάτης τῆς ὑπ' αὐτὸν μικρᾶς φρουρᾶς. 10) Ἐμμανουήλ. Ἀπελθὼν νεώτατος εἰς Ρωσσίαν και καταχθεὶς εἰς τὸν ρωσσοκὸν στόλον, ἐπὶ Αἰκατερίνης τῆς Β', προήχθη εἰς ἀξιωματικόν. Παραιτηθεὶς ὅμως βραδύτερον τῆς στρατ. ὑπηρεσίας, ἐπεδόθη εἰς διαφόρους ἐπιχειρήσεις και, γενόμενος κάτοχος κολλοσιαίας περιουσίας, ἐνίσχυσε διὰ μεγάλης χρημ. ποσῶν τὴν ἑλλην. ἐπανάστασιν τοῦ 1821. 11) Νικόλαος. Ἀνεμῖος τοῦ προηγουμένου, παρ' οὗ εἶχε κληθῆ εἰς Ρωσσίαν. Κατῆλθεν εἰς Ἑλλάδα, ἅμα τῇ ἐκρήξῃ τῆς ἐπαναστάσεως 1821. Ἐπὶ Καποδιστρίου διορισθὴν διοικητῆς τῶν Κυκλάδων. Ἀνεδείχθη και γερσοσιαστῆς και ἀπέθανεν ἐν Σύρῳ τὸ 1865. 12) Ἐμμανουήλ. Ἀδελφὸς τοῦ προηγουμένου, διακριθεὶς κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1821 και φωνευθεὶς πρὸ τῆς Ἀκροπόλεως τὸ 1827.

Καλλέργης Δημήτριος. Περιπετειώδης πολεμιστῆς και πολιτικός, κατὰ τοὺς ἐπαναστατικούς χρόνους και μετέπειτα ἐπὶ τῆς Ἀ' Δυναστείας ἐν Ἑλλάδι. Μαχητῆς ἀκαταπόνητος, συμμετέσχε πολλῶν ἐν Κρήτῃ και ἐν Πελοποννήσῳ μαχῶν και συρράξεων, ἀνεδείχθη δὲ τὸ 1827 ἀρχηγὸς σώματος Κρητῶν. Ἴππεὺς ἀριστος, εἶχε ματαίως ἐργασθῆ, ὅπως σχηματίσῃ σῶμα ἱππέων ἐπαναστατῶν και συμμεθεῖς τῆς μεγάλης ἐκστρατείας τῆς Ἀτικῆς (1827) ὑπὸ τὸν Γ. Καραϊσκάκη, ὡς ἀρχηγὸς σώματος διακοσίων περίπου Κρητῶν μαχητῶν. Κατὰ τὴν ἐπισυμβᾶσαν πανωλεθρίαν και τὴν καταστροφὴν τῶν Σουλωτῶν και τῶν Κρητῶν, ὁ Κ. συνελήφθη αἰχμάλωτος, σωθεὶς ἀπὸ τῆς ἀμέσου σφαγῆς ὑπὸ Ἀβανοῦ τινος ἀξιωματικοῦ, ὅταν δὲ τὴν ἐπομένην οἱ αἰχμάλωτοι, περὶ τοὺς 250, ἐτέθησαν εἰς γκαμήνην και ἤρξατο ὁ ἀποκεφαλισμὸς των. ὁ αὐτὸς Ἀβανὸς ἀξιωματικὸς ἀτήρησεν ἀπὸ τὸν παριστάμενον ἀρχιστράτηγον Κιουταχίη, ὅπως μὴ ἀποκεφαλίσθῃ ὁ αἰχμάλωτος, διότι, κατὰ τὰ πολεμικὰ ἤθη τῆς ἐποχῆς, ὁ συλλαμβάνων ἕνα αἰχμάλωτον εἰς τὴν μάχην, εἶχε μόνον αὐτὸς δικαίωμα ζωῆς ἢ θανάτου ἐπ' αὐτοῦ, ὅπως και τὸ δικαίωμα ἀντάλλαγῆς τοῦτον ἢ ἀπελευθερώσεως ἀντὶ λύτρωσιν. Περισωθεὶς ἀπὸ τοῦ ἀποκεφαλισμοῦ ὁ Κ., ἀντηλλάγη κατόπιν ἀντὶ λύτρωσιν εἰς Πειραιᾶ και ὁ αὐτὸς Ἀβανὸς, κατὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν του τοῦ ἀπέκοψε διὰ τοῦ γαταγιανίου του τὸ ἀριστέρον οὖς εἰς ἀνάμνησιν. Μετὰ τὴν ἄφιξιν τοῦ Καποδιστρια, ὁ Κ. ἐγένετο ὑπάσπιστῆς του, και ἐπέτυχῃ νὰ συμπήξῃ τὸ πρῶτον τακτικὸν σῶμα τοῦ ἱππικοῦ, οὐδανὸς ἀνέλαβε τὴν ὑπαρχηγίαν, διορισθέντος ἀνωτέρου διοικητοῦ τοῦ Χατζηχρήστου. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Καποδιστρια ὁ Κ. ἐτάχθη μετὰ φανατισμοῦ ὑπὸ τὸν Θ. Κολοκοτρώνην και κατεπόλεμησεν σφοδρᾶ κατὰ τὸν ἐνιαύσιον ἐμφύλιον πόλεμον τοῦς Ρουμῆλιτες και τοὺς Ὑδραῖους, ἡγούμενος δὲ τὸς ἱππικοῦ του, ἀπέβη κύριος τῆς Ἀργολικῆς πεδιάδος και ἐκράτει τοὺς ἀντιπάλους του ἀποκεκλει-

